

Sygn. akt: I C 495/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marek Osowicki
Protokolant:	maszynistka Paulina Barwińska

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2016 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa O. (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. G.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powoda O. (...) z siedzibą w W. kwotę 11.919,02 zł (jedenaście tysięcy dziewięćset dziewiętnaście złotych dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.620,86 zł w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 10 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz w wysokości 7% w stosunku rocznym od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami umownymi od kwoty 5.298,16 zł w wysokości 10% w stosunku rocznym od dnia 10 września 2015 roku do dnia zapłaty,
- w pozostałym zakresie powództwo oddala,
- zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powoda O. (...) z siedzibą w W. kwotę 3.014,49 zł (trzy tysiące czternaście złotych czterdzieści dziewięć groszy) tytułem kosztów procesu,
- wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 495/15 upr.

UZASADNIENIE

Powód O. (...) z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko K. G. pozew o zapłatę kwoty 11.919,02 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 5.298,16 zł od dnia 10 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.620,86 zł od dnia 10 września 2015 roku do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. (poprzednikiem (...) Bank S.A.) w dniu 6 stycznia 2009 roku umowę (...) na kwotę 5.432,72 zł. Pozwana nie wywiązała się jednak z ciążącego na niej zobowiązania, w związku z czym umowa została wypowiedziana, a następnie wystawiony został bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego pierwotny wierzyciel wszczął postępowanie egzekucyjne, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania dochodzonej należności. Powód wskazał, iż na podstawie umowy o przelew wierzycielności z dnia 4 marca 2015 roku nabył przysługującą wobec pozwanej wierzycielność. Powód podkreślił, iż na

dochodzoną pozwem kwotę składają się: 5.298,16 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału, 5.753,81 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od dnia wystąpienia zaległości do dnia 25 lutego 2015 roku, 35,00 zł tytułem kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, 492,39 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania oraz 339,66 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od dnia 26 lutego 2015 roku do dnia wniesienia niniejszego pozwu.

Wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 30 września 2015 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) przekazał rozpoznanie niniejszej sprawy Sądowi Rejonowemu w Człuchowie.

Pozwana K. G. na rozprawie w dniu 4 lutego 2016 roku uznała roszczenie w całości. Przyznała, iż zaciągnęła przedmiotową pożyczkę, jednak nie ma z czego zapłacić. Wskazała, iż 3 albo 4 raty zostały zapłacone zanim zmarł jej mąż. Jednak obecnie nie ma z czego spłacać swojego zobowiązania, albowiem otrzymuje emeryturę w wysokości 700,00 zł i mieszka z córką, która nie pracuje.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 stycznia 2009 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w K. zawarł umowę z pozwaną K. G., na mocy której udzielono pozwanej kredytu w łącznej wysokości 5.432,72 zł na okres od dnia 6 stycznia 2009 roku do dnia 10 stycznia 2013 roku, rozkładając spłatę kredytu na raty w wysokości po 183,13 zł każda, przy czym pierwsza rata wyrównawcza w wysokości 198,87 zł.

bezsporne, nadto dowód: umowa kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) k. 66-69, dyspozycja uruchomienia kredytu k. 70, wnioski o udzielenie kredytu konsumpcyjnego k. 71, karta informacyjna kredytobiorcy k. 72

W związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu, pismem z dnia 23 lipca 2009 roku (...) Bank S.A. wypowiedział umowę nr (...) i wezwał pozwaną do zapłaty należności w łącznej kwocie 713,22 zł.

bezsporne, nadto dowód: wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 23/07/2009r. k. 73

Z dniem 4 stycznia 2010 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w K. połączyło się z (...) Bankiem S.A. na podstawie art. 124 ust. 1 oraz ust. 3 Prawa bankowego w zw. z art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. - przez przejęcie całego majątku tej spółki (przejmowanej) przez (...) Bank S.A. (spółka przejmująca) i od tej pory spółka zaczęła działać pod firmą (...) Bank S.A.

bezsporne, nadto: odpis pełny z rejestru przedsiębiorców k. 39-44, k. 45-49

(...) Bank S.A. dokonał przeniesienia przysługującej mu wierzytelności wobec pozwanej K. G. na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W.. W związku z przeniesieniem ogółu praw i obowiązków przysługujących Bankowi w spółce (...)Sp. z o.o. sp. k. na rzecz (...) sp. z o.o. (...) z siedzibą w W., wierzytelność ta została przelana na rzecz powoda na mocy Umowy przeniesienia portfela z dnia 4 marca 2015 roku.

bezsporne, nadto dowód: umowa przeniesienia portfela z dnia 04/03/2015r. k. 21-24, aneks nr (...) z dnia 20/03/2015r. k. 25-26, wyciąg z zestawienia wierzytelności k. 27-29

(...) Bank S.A. zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności.

bezsporne, nadto dowód: zawiadomienie z dnia 04/03/2015r. k. 53

Pismem z dnia 9 kwietnia 2015 roku powód wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia w łącznej kwocie 11.664,71 zł w terminie do dnia 16 kwietnia 2015 roku.

bezsporne, nadto dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 09/04/2015r. k. 54-54v

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie wobec uznania roszczenia przez pozwaną.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W niniejszej sprawie pozwana uznała roszczenie powoda i potwierdziła przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne. Nie negocjowała wysokości żądania, przyznając, iż dochodzona pozwem kwota jest częścią jego długu i wyraziła zgodę na jej spłatę.

W ocenie Sądu uznanie powództwa przez pozwaną jest skuteczne, albowiem nie stoi w sprzeczności z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze, zasądzono od pozwanej na rzecz powoda zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie kwotę 11.919,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.620,86 zł w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 10 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz w wysokości 7% w stosunku rocznym od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami umownymi od kwoty 5.298,16 zł w wysokości 10% w stosunku rocznym od dnia 10 września 2015 roku do dnia zapłaty.

Zgodnie z treścią przepisu art. 187 § 1 k.p.c. należy dokładnie określić żądanie odsetkowe.

Gdy żądanie pozwu obejmuje odsetki, jego ściśle określenie polega na podaniu wysokości odsetek oraz okresu czasu, za jaki mają być zasądzone (por. KPC T. I red. Piasecki 2014, wyd. 6/Czech, Legalis).

Żądane przez powoda odsetki umowne powinny być określone przez podanie ich stopy. Wyjątki dotyczą żądania zasądzenia odsetek ustawowych oraz zwrotu kosztów postępowania (tak: KPC red. Góra-Błaszczkowska 2015, wyd. 2/Kunicki, Legalis).

Gdy od świadczenia pieniężnego żądane są odsetki, konieczne jest wskazanie ich wysokości, przy czym w przypadku odsetek ustawowych wystarczające jest poprzestanie na użyciu formuły „wraz z ustawowymi odsetkami” bądź „wraz z odsetkami w wysokości określonej w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych”. W sytuacji natomiast, gdy przedmiotem żądania są odsetki umowne, powód powinien oznaczyć ich wysokość przez wskazanie procentowe. Nie może w tym zakresie poprzestać na odwołaniu się do tekstu umowy (vide: Małgorzata Manowska Komentarz do art. 187 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex).

Konieczność dokładnego określenia żądania dotyczy także roszczeń ubocznych. Tutaj jednak, wobec zależności ich wysokości od przebiegu procesu, można żądać zasądzenia np. odsetek od dochodzonej należności, w wysokości wynikającej z obliczenia na podstawie przepisów ustawy (odsetki ustawowe) lub zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. Jeżeli jednak wysokość odsetek ma być inna niż ustawowa, to należy dokładnie określić żądanie, wskazując ich wysokość i czas obliczeniowy (zob.: Maria Jędrzejewska, Karol Weitz Komentarz do art.187 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex).

Sąd podziela cytowane wyżej stanowiska przedstawicieli doktryny w zakresie ścisłego określenia żądania odsetek umownych wynikającego z treści przepisu art. 187 § 1 k.p.c.

Z treści art. 359 § 2¹ k.c. wynika, jedynie że maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne).

W ocenie sądu wyżej cytowany przepis nie jest przepisem szczególnym względem art. 187 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 września 1990 roku (I CR 466/90, LEX nr 1388558) wskazał, że w każdym wypadku określenie wysokości stopy procentowej odsetek, ich okresu i terminu płatności, jest elementem określenia żądania.

Zmienna stopa lombardowa wskazująca najwyższy poziom oprocentowania kredytów udzielanych przez NBP bankom komercyjnym pod zastaw papierów wartościowych i wyznaczająca w ten sposób cenę pieniądza na rynku międzybankowym jest ustalana przez Radę Polityki Pieniężnej w drodze uchwały, publikowanej w dzienniku urzędowym Narodowego Banku Polskiego (art. 12 ust. 2 pkt 1 oraz art. 54 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o Narodowym Banku Polskim, tj. Dz. U. z 2013, poz. 908 ze zm.).

Zmiana odsetek lombardowych NBP nie wynika więc z powszechnie obowiązujących aktów prawnych.

Trybunał Konstytucyjny orzekający w pełnym składzie w wyroku z 28 czerwca 2000 r. (K 25/99), uznał, że organy NBP nie zostały konstytucyjnie umocowane do wydawania aktów normatywnych powszechnie obowiązujących. Aktów wydawanych przez organy NBP nie można zaliczyć do aktów wykonawczych, których charakter i warunki wydawania zostały w sposób zupełny określone w art. 92 ust. 1 Konstytucji. Brak jest podstaw do przyjęcia kompetencji prawotwórczych NBP do wydawania aktów normatywnych powszechnie obowiązujących. Trybunał stwierdził, że Uchwały Rady Polityki Pieniężnej i Zarządu NBP za akty prawa wewnętrznego w ramach wyróżnionego w doktrynie systemu prawa bankowego (Opublikowano: OTK 2000/5/141, Dz.U.2000/53/648).

Organ egzekucyjny wykonuje orzeczenia sądowe art. 2 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy o komornikach sadowych i egzekucji wskazuje, że do zadań komornika należy wykonywanie tytułów wykonawczych oraz tytułów egzekucyjnych, które zgodnie z odrębnymi przepisami podlegają wykonaniu w drodze egzekucji sądowej, bez zaopatrywania ich w klauzulę wykonalności. Komornik wykonując orzeczenie sądowe nie może ustalać wysokości egzekwowanej wierzytelności na podstawie uchwał RPP, nie mających w systemie aktów normatywnych mocy powszechnie obowiązującej.

W przypadku odsetek ustawowych ich wysokość określała w drodze rozporządzenia Rada Ministrów a obecnie określa Minister Sprawiedliwości na podstawie delegacji ustawowej wynikającej z treści ustawy kodeks cywilny i są to akty prawne-normatywne powszechnie obowiązujące.

Ponadto określenie odsetek jako czterokrotności odsetek lombardowych NBP może być niezrozumiałe dla pozwanego i trudne do prostego sprawdzenia.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 12 lutego 2009 r. III CZP 145/08, oznaczenie w bankowym tytule egzekucyjnym stopy odsetek za opóźnienie poprzez posłużenie się formułą "czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego" nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 96 ust 2 ustawy z 29.8.1997 r. - Prawo bankowe (t.j.: Dz.U. z 2002 r., Nr 72 poz. 665 ze zm.).

W ocenie sądu określenie odsetek umownych za opóźnienie w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 187 § 1 k.p.c., dlatego Sąd oddalił żądanie powoda w zakresie dalszych odsetek umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP a oznaczył je w konkretnej stopie procentowej.

Określenie procentowe odsetek maksymalnych w wyroku w przypadku ewentualnej zmiany wysokości odsetek maksymalnych po dniu wydania wyroku nie zamyka drogi sądowej do żądania wyższych odsetek w przypadku ich podwyższenia lub zgłoszenie powództwa przeciwegzekucyjnego w sytuacji ich obniżenia.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie jest związany uchwałą Sądu Najwyższego z 11.09.2014 r. w sprawie III CZP 53/14, wydaną w jednostkowej sprawie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy

określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Do niezbędnych kosztów po stronie powoda przyjęto kwotę 3.014,49 zł, na którą składają się: kwota 596,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 2.400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego na mocy § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz. 461); kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 1,49 zł tytułem opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności.

W myśl art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd z urzędu nadaje wyrokowi zasądzającemu roszczenie uznane przez pozwanego rygor natychmiastowej wykonalności.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd nadał wydanemu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.